

Arrest

nr. 82 249 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 2 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de machtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten N.G. (...)*

geboren te Khasavyurt , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.03.2012(2)

Overwegende dat betrokkene op 25.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.03.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 05.09.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 28.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigertng vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 15.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07.03.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen toevoegen. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.09^2011 en op 28.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door d koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Naast een theoretische uiteenzetting over de aangehaalde en geschonden geachte regels en beginselen, doet verzoekster uitdrukkelijk gelden dat haar verzoekschrift intrinsiek verbonden is met dat van haar echtgenoot. Zij herneemt de argumentatie die werd uiteengezet in het verzoekschrift dat door de echtgenoot werd ingediend.

2.2. Verzoeksters echtgenoot werd eveneens in het bezit gesteld van een beslissing tot weigering tot inoverwegname van een asielaanvraag op 7 maart 2012. Het beroep dat hij indiende tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nr. 93 472.

De Raad stelt vast dat hoewel verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, zij niet betwist dat zij bij haar derde asielaanvraag zij expliciet verklaarde geen nieuwe elementen naar voor te brengen en verwees naar de documenten die haar echtgenoot bij zijn derde asielaanvraag bijbracht. Bij gebreke aan enige op zichzelf betrokken uiteenzetting van dit middelonderdeel, dient dan ook te worden gesteld dat het gehele middel moet worden beschouwd als zijnde een herneming van het middel van verzoeksters echtgenoot en gericht is tegen de beslissing die

in zijn hoofd werd genomen. Daargelaten de vraag of verzoekster wel beschikt over de hoedanigheid die haar toelaat de motieven van de beslissing die werd genomen in hoofd van haar echtgenoot te betwisten, dient erop gewezen dat het beroep tegen de laatstvermelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 82 248 van 31 mei 2012, en dit op grond van de volgende overwegingen :

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Hij betoogt dat de verwerende partij, voorafgaand aan het uitvoeren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, heeft nagelaten een onderzoek te doen naar de reële feitelijke en persoonlijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt, dat de motivering van de beslissing “steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden”, dat de ongeschikte motivering een schending met zich meebrengt van een fundamenteel en absoluut recht van het EVRM, dat de dienst Vreemdelingenzaken “geen tijd aan de verzoekende partij heeft overgelaten” om zijn argumenten naar voor te brengen bij de bevoegde instantie, dat “de betwiste beslissing niet schijnt de nieuwe elementen te willen vermelden”, terwijl het “meer dan nuttig lijkt om zich van de brief op de hoogte te brengen die hij van Mijnheer O.B. heeft ontvangen” en dat het om nieuwe elementen gaat die het mogelijk maken om te vermoeden “dat de vrees altijd huidig en reëel is”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien, in de mate dat hij betoogt dat de bestreden beslissing de nieuwe elementen niet schijnt te willen vermelden, dient erop te worden gewezen dat eenvoudige lezing van de motivering leert dat de verwerende partij de brief van de heer O.B. wel degelijk heeft betrokken bij de beoordeling van het dossier en daaromtrent heeft gemotiveerd dat het gaat om een brief met een gesolliciteerd karakter en dat informatie die verzoeker heeft gegeven over de briefschrijver louter steunt op beweringen en veronderstellingen, zodat het document niet als een nieuw element kan worden beschouwd, net zomin als de bewering dat nog een aantal andere mensenrechtenactivisten op de hoogte zouden zijn van de problemen van verzoeker. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker voert weliswaar de schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur aan, doch toont op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing zou steunen op “gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden”. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde bij zijn derde asielaanvraag de in de bestreden beslissing vermelde brief van O.B. aan te brengen als nieuw element voor zijn aanvraag, dat hij daarbij verwees naar diens hoedanigheid als mensenrechtenactivist en dat hij verder nog verklaarde dat twee andere bij naam genoemde mensenrechtenactivisten op de hoogte zijn van zijn problemen. Al deze elementen werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Voorts valt niet in te zien wat verzoeker precies wil aantonen waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn reële feitelijke en persoonlijke situatie. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze in concreto aan welke elementen de verwerende partij zou hebben veronachtzaamd bij de beoordeling van zijn dossier en het nemen van de thans bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat deze bepaling vereist dat verzoeker er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS, 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Verzoeker, die zich ertoe beperkt te stellen dat “de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden”, toont een dergelijke schending niet aan, temeer nu uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de bestreden beslissing niet adequaat of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

2.5. Aangaande de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag ten slotte, en verzoekers bewering dat de vrees nog altijd reëel is, dient eerst en vooral te worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers eerdere asielaanvragen werden afgewezen, zoals dat in de bestreden beslissing wordt vermeld, onder meer na een onderzoek naar de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, die een verwijzing naar artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag in zich draagt. Hierboven werd verder geoordeeld dat niet aannemelijk was gemaakt dat in de thans bestreden beslissing, genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, ten onrechte zou zijn geoordeeld dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op al deze elementen is een schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig.

2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel van verzoekster evenmin kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS